

EVROPSKI PARLAMENT

2004

2009

Dokument zasedanja

KONČNO
A6-0072/2005

23.3.2005

POROČILO

o Evropski varnostni strategiji
(2004/2167(INI))

Odbor za zunanje zadeve

Poročevalec: Helmut Kuhne

VSEBINA

	Stran
PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA	3
OBRAZLOŽITEV	14
MANJŠINSKO MNENJE GUE/NGL - KONFEDERALNE SKUPINE EVROPSKE ZDRUŽENE LEVICE - ZELENE NORDIJSKE LEVICE	20
MNENJE ODBORA ZA INDUSTRIJO, RAZISKAVE IN ENERGETIKO	21
MNENJE ODBORA ZA SVOBŠČINE IN PRAVICE DRŽAVLJANOV, PRAVOSODJE IN NOTRANJE ZADEVE.....	24
POSTOPEK	31

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA

o Evropski varnostni strategiji (2004/2167(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju Pogodbe o sprejetju Ustave za Evropo, podpisane v Rimu 29. oktobra 2004.,
 - ob upoštevanju Evropske varnostne strategije, ki jo je sprejel Evropski svet 12. decembra 2003, ki v zvezi s tem sledi pobudi grškega predsedstva, neuradnemu svetu zunanjih ministrov (Kastellorizo, maj 2003) ter zaključkom Evropskega sveta iz Soluna (19. in 20. junij 2003),
 - ob upoštevanju resolucije z dne 30. novembra 2000 o ustanovitvi skupne evropske varnostne in obrambne politike po Kölnu in Helsinkih¹,
 - ob upoštevanju resolucije z dne 10. aprila 2003 o novi evropski varnostni in obrambni arhitekturi – prednostih in pomanjkljivostih²,
 - ob upoštevanju predloga za Belo knjigo o evropski obrambi, ki ga je predložil Inštitut Evropske Unije za varnostne študije v maju 2004,
 - ob upoštevanju poročila o varnostni doktrini za Evropo, ki ga je predložil visoki predstavnik EU 15. septembra 2004³,
 - ob upoštevanju različnih programov o preprečevanju sporov, kot so javno objavile vse evropske institucije,
 - ob upoštevanju člena 45 svojega Poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za zunanje zadeve (A6-0072/2005),
- A. upošteva mejnik v evlucijskem razvoju Evropske varnostne in obrambne politike (ESDP) iz francosko-britanske deklaracije v St. Malu 3. in 4. decembra 1998;
- B. upošteva nadaljnji načrt razvoja ESDP, kot je bil izražen med srečanji na vrhu Evropskega sveta v Kölnu (3. in 4. junija 1999), Helsinkih (10. in 11. decembra 1999) in Göteborgu (15. in 16. junija 2001);
- C. ob upoštevanju potrebe po okrepitvi nadzora izvoza orožja v EU in iz nje ter na svetovni ravni,
- D. priznava pomembnost vloge, ki jo imajo različni programi pomoči EU in njihove nepogrešljive prispevke za gospodarski razvoj, podporo rasti demokratičnih ustanov, izvajanje ukrepov za obnovo, oblikovanje makroekonomskih programov in spodbujanje

¹ UL C 228, 13.8.2001, str. 9.

² UL C 64 E, 12.3.2004, str. 599.

³ Barcelonsko poročilo študijske skupine o Evropskih varnostnih zmogljivostih

človekovih pravic;

- E. priznava, da se celostni pristop, ki ga zagovarja Evropska varnostna strategija, že dejavno izvaja na Balkanu, kar potrjuje tudi obseg instrumentov EU, ki se zdaj uporabljajo za doseganje stabilnosti v regiji: program pomoči CARDS; civilni misiji PROXIMA in EUPM; in vojaška misija ALTHEA;
- F. prepoznava stalno raven podpore, ugotovljeno v desetletnem obdobju javnomnenjskih raziskav, ki kažejo, da več kot 60 % državljanov EU podpira skupno zunanjo politiko EU, več kot 70 % pa jih podpira skupno obrambno politiko;
- G. opaža in obžaluje, da se raven, po kateri je skupna zunanja in varnostna politika (SZVP) odgovorna Evropskemu parlamentu v skladu s členom III-304 Pogodbe o Ustavi za Evropo, ni občutno povečala ter da se Svet pri številnih odločitvah in dejanjih nikoli ne posvetuje in ni posvetoval s Parlamentom; kljub temu priznava dobro voljo visokega predstavnika in njegovih služb pri obveščanju Parlamenta in pri dialogu s Parlamentom; poziva visokega predstavnika in njegove službe k nadaljevanju in okrepitvi tega jasnega dialoga s Parlamentom;
- H. opaža, brez poseganja v prejšnjo točko, da so za dejavnosti v okviru SZVP EU še naprej odgovorni nacionalni parlamenti, še posebej v zvezi z državami članicami, kjer je za vojaške dejavnosti potrebna odobritev parlamenta;
- I. priznava, da je treba vse dejavnosti in ukrepe v okviru SZVP EU izvajati strogo v skladu z mednarodnim pravom in načeli Ustanovne listine ZN, kot jasno navajata člena I-3 in III-292 Pogodbe o Ustavi za Evropo.
- J. ker je veliko držav članic EU (vključno z Združenim kraljestvom, Nemčijo, Španijo, Italijo in Grčijo) imelo, in v nekaterih primerih še vedno ima, lastne izkušnje z različnimi oblikami terorizma in filozofijami, ki so njihove osnove,
- K. ker je, v bližnji prihodnosti, islamski terorizem največji izziv za EU in za druge regije, zlasti če se teroristom uspe polastiti orožja za množično uničevanje;
- L. ker oblikuje Evropska varnostna strategija del obsežne SZVP in EVOP, v katerih lahko pride do celotnega spektra političnih dejavnosti, razpoložljivih EU, vključno s tistimi diplomatske, gospodarske ali razvojne narave;

Evropsko varnostno okolje

1. poudarja, da je mogoče le z vsestranskim razumevanjem opredelitve „varnosti“ upoštevati vpliv vprašanj politične in demokratične narave (npr. kršitev človekovih pravic, namerna diskriminacija določenih skupin državljanov, obstoj represivnih režimov) in tudi vrsto socialnih, gospodarskih in okoljskih *dejavnikov* (npr. revščina, lakota, bolezni, nepismenost, omejenost naravnih virov, poslabšanje okolja, nepravilni trgovski odnosi itd.), ki prispevajo k obstoječim regionalnim sporom, prenehanju delovanja državnih struktur v državah ter nastanku kriminalnih in terorističnih mrež, čeprav se v okviru zgoraj navedenih dejavnikov delovanje slednjih ne more razumeti kot opravičljivo na kakršen koli način ali v kakršni koli obliki.

2. zato pozdravlja vsestransko razumevanje pojma „varnosti“, kot ga izraža Evropska varnostna strategija (EVS); se strinja s pogledi EVS, da ključne grožnje globalni varnosti zdaj vključujejo terorizem, širjenje orožja za množično uničevanje, nerešene regionalne spore, države, v katerih državne strukture ne delujejo in države, v katerih državne strukture vedno slabše delujejo, ter organizirani kriminal; poudarja, da teh groženj ni mogoče niti ustrezno obravnavati niti rešiti izključno z vojaškimi sredstvi;
3. na podlagi tega prihaja do enakih zaključkov kot EVS, torej, da lahko k varnejšemu svetu največ prispevajo različni instrumenti programi pomoči, vključno s tistimi s področja razvojne politike, na ravni EU in držav članic v povezavi z diplomatskimi, civilnimi in vojaškimi zmogljivostmi in strokovnim znanjem;
4. tako poziva k praktičnemu prenosu tega pojma varnostnega okolja v obstoječe strukture Unije, saj lahko Unija le tako pravočasno zazna težave in se nanje proaktivno odzove; izraža svoje stališče v zvezi s tem, da bi bila ustanovitev „centrov za odkrivanje napetosti“ v regijah, ki so še zlasti podvržene krizam, eden od mnogih smiselnih načinov za obravnavo vzrokov sporov in posledično za preprečevanje vsakršnega stopnjevanja nasilja; v zvezi s tem poudari pomembnost, ki jo ima integracija preprečevanja sporov kot tudi boj proti terorizmu kot sestavini deli znotraj vseh političnih področjih EU

Strateški cilji za EU

5. se v celoti strinja s strateškimi cilji za Unijo, izraženimi v EVS: obravnavanje groženj, grajenje varnosti v soseščini Unije; in s krepitvijo mednarodnega reda z učinkovitimi dejavnostmi v učinkovitih večstranskih strukturah;
6. opozarja, da je treba pri obravnavanju groženj določiti regionalne grožnje in/ali grožnje globalne narave, saj lahko Unija le tako učinkovito mobilizira dostopne instrumente in vire za obravnavanje grožnje; opozarja, da je grajenje varnosti v soseščini Unije v veliki meri namenjeno reševanju groženj regionalne narave, medtem ko je grožnje globalne narave treba obravnavati z učinkovitimi večstranskimi mednarodnimi strukturami, v katerih je EU gonilna sila; prav tako pa opozarja, da lahko večstranske organizacije in strukture obravnavajo tudi regionalne grožnje;
7. se v celoti strinja z oceno, izraženo v novi sosedski politiki Unije in EVS, da je treba soseščino Unije razumeti daljnosežnejšem smislu, ki pokriva ne le vzhodnoevropske države, ki mejijo na EU, ampak tudi regije, ki ležijo še dlje na vzhodu in jugu, kot so Kavkaz, Bližnji vzhod in Severna Afrika; opaža skladnost te politike z dolgotrajnimi dejavnostmi Unije pri iskanju rešitev izraelsko-arabskega spora, tudi z Barcelonskim procesom; poudarja, da sta demokracija in pravna država najbolj pomembna predpogoja za miren sožitje ljudstev
8. poudarja primarnost ZN v večstranskem institucionalnem okviru in potrebo po tem, da EU prevzame vodilno vlogo pri oživljanju struktur in zmogljivosti te nujno potrebne ustanove; v zvezi s tem opozarja na poročilo Visokega odbora za preučitev groženj, izzivov in sprememb, ki je bilo predloženo generalnemu sekretarju 1. decembra 2004; to poročilo pozdravlja – brez poseganja v katero koli prihodnjo podrobno oceno Parlamenta – kot začetno točko razprave o preoblikovanju ZN v odgovor izzivom 21. stoletja; poziva EU in države članice k uskladitvi stališč znotraj okvira teh razprav, ob upoštevanju stalne podpore, ki jo kažejo javnomnenjske raziskave, za močnejše predstavništvo SZVP/ESDP v celotni EU

od obstoječega;

9. še naprej poudarja potrebo po vodilni vlogi Unije v sodelovanju z drugimi mednarodnimi in regionalnimi organizacijami, ki pospešujejo mir in varnost po svetu; poudari še zlasti potrebo po popolnem sodelovanju z OVSE;
10. poudarja, kako pomembno je, da si EU prizadeva za stalno in pošteno razvojno politiko, da se učinkovito prispeva k splošno prizanim razvojnim ciljem tisočletja;

Nedavni mejniki ESDP

11. opozarja na neprecenljive izkušnje, pridobljene v civilnih in policijskih misijah v zadnjih dveh letih: prevzem nadzora s strani mednarodne policijske misije (zdaj EUPM) v Bosni in Hercegovini od 2003; misije PROXIMA v Nekdanji jugoslovanski republiki Makedoniji in misije EUJUST THEMIA v Gruziji; prav tako pozdravlja prihodnji razvoj policije Evropske unije v Demokratični republiki Kongo (EUPOL Kinšasa);
12. priznava pomemben napredek pri širjenju vojaških zmogljivosti Unije hkrati ugotavlja pomembnost okvira Berlin Plus, sklenjenega z NATO, zaradi katerega sta bili prva vojaška misija EU CONCORDIA v Nekdanji jugoslovanski republiki Makedoniji in misija ALTHEA v Bosni in Hercegovini sploh mogoči; se zaveda ugodne prilagodljivosti okvira Unije ESDP, saj dopušča tudi izvajanje operacije ARTEMIS v Demokratični republiki Kongo;
13. poudarja dosedanje pozitivne prispevke situacijskega centra EU (SITCEN), saj ta združuje vse dostopne civilne, vojaške in diplomatske podatke in znanje, na podlagi katerih je mogoče izdelovati ključne analize ozadja katerih koli razmer; poziva države članice k nadaljnji krepitvi izmenjave podatkov s centrom SITCEN, da ne bi neupravičeno ovirale izpolnitve ciljev EVS;
14. opozarja, ob opazovanju omenjenih dosežkov, da bo EU v prihodnosti vedno bolj izzvana v iskanju dobrega in primerne ravnovesja med vojaškimi in civilnimi komponentami, da bo lahko izpolnjevala cilje in duha EVS; upošteva, da bo misija ALTHEA v Bosni in Hercegovini v zvezi s tem priskrbel dragocene podatke, če bo Unija lahko uskladila vojaške ukrepe s civilnimi operacijami in programi, ki zdaj potekajo;

Napredek v zvezi z načrtom Headline Goal 2010 in v zvezi z načrtom Headline Goal 2008

15. se strinja s cilji načrta Headline Goal 2010, ki ga je uradno odobril Svet za splošne zadeve in zunanje odnose (GAERC) dne 17. maja 2004, in s sporazumom o oblikovanju načrta za razvoj civilnih zmogljivosti Civilian Headline Goal 2008, ki ga je dne 13. decembra 2004 odobril GAERC, saj predstavljajo način zbiranja sredstev, ki EU omogočajo zmogljivosti, potrebne za delovanje v skladu s strateškimi cilji EVS; meni, da bi morali biti ti bistveni in časovni cilji natančneje opredeljeni v Beli knjigi;
16. v zvezi s tem priznava napredek v okviru GAERC z dne 22. novembra 2004 pri nadaljnjem razvoju hitrega razvrščanja „bojnih skupin“ za močno intenzivne vojaške operacije; opozarja, da je treba te skupine črpati predvsem iz dvonacionalnih in večnacionalnih sil, ki v EU že obstajajo; prav tako opozarja na sporazum o izdelavi cilja načrta za razvoj civilnih zmogljivosti Civilian Headline Goal 2008, ki ga je odobril GAERC, in pozdravlja v tem cilju

izražen namen, da bi bili obstoječi civilni instrumenti bolj pregledni in učinkoviti, tako da se lahko sestavijo različni integrirani kontingenti na podlagi posebnih potreb; s tem priznava, da bo prihodnje civilno krizno upravljanje v okviru ESDP dejansko preseгло štiri prednostna področja, določena v Feiri (policija, pravna država, civilna uprava in civilna zaščita);

17. poudarja, zlasti v zvezi z doseganjem popolne operativne mobilnosti bojnih skupin do leta 2007, pomembnost globalnega pristopa k razvrstitvi sil in, v zvezi s tem, pozdravlja prispevke koordinacijskih centrov v Atenah in Eindhovnu v vojaškem transportnem sektorju;
18. v zvezi s tem pozdravlja uradno sprejetje predloga o civilno-vojaški celici znotraj Vojaškega štaba Evropske unije (VŠEU); opozarja, da bo civilno-vojaška celica igrala pomembno vlogo pri strateškem načrtovanju vseh operacij (civilnih, vojaških in civilno-vojaških) in – od leta 2006 naprej – postavitvi središča operacij za avtonomne misije EU v primerih, ko ni določen nacionalni sedež; poudarja pomembnost civilno-vojaške celice v razvoju principov in vzorcev za upravljanje civilno-vojaškega vmesnika; priznava pa, da bo veliko teh principov in vzorcev izhajalo iz operacij, ki so ali bodo v teku;
19. opozarja, v zvezi z načrtovanjem prihodnjih mešanih civilno-vojaških misij EU, na predloge in zamisli v poročilu „Varnostna doktrina za Evropo“; v zvezi s tem pozdravlja ne le trenutne razvoje na področju ESDP, kot je ustanovitev civilno-vojaške celice, ki so v skladu s splošnimi napotki tega poročila, ampak tudi prihodnjo ustanovitev Evropske prostovoljne humanitarne organizacije pomoči iz člena III-321(5) Pogodbe o Ustavi za Evropo; vendar ugotavlja, da je Evropska prostovoljna humanitarna organizacija pomoči prvotno predvidena, v tem členu, kot „okvir za skupne prispevke od mladih Evropejcev“ zato zahteva, da se okvir tega razširi ali dopolni z ustanovitvijo dopolnilnih „mirovnih enot“, tako da temeljijo na izkušnjah in strokovnem znanju zaposlenih in upokojenih strokovnjakov pri doseganju funkcionalnih mirovnih enot, ki bodo ustrezale smernicam Evropskih civilnih mirovnih enot – kot je že večkrat predlagal Parlament;
20. opozarja, da je 7. januarja 2005 GEARC tudi – deloma na podlagi začasnih predlogov komisarja za zunanje zadeve – pozval pomožne pristojne organe in Komisijo, da ocenijo obseg za povečanje zmožnosti ukrepanja EU v kriznih razmerah v zvezi s pomočjo v primeru katastrof;
21. zahteva od Sveta in Komisije, da zagotovita dopolnjevanje in kohezijo obstoječih instrumentov in zmožnosti ter predložijo nove predloge, zlasti v zvezi s tesno povezavo preprečevanja sporov in kriznega upravljanja; meni, da se lahko izmerljiv uspeh te nedokončane naloge šteje za napredek pri prihodnji ustanovitvi evropske službe za zunanje zadeve;
22. pozdravlja pobudo nekaterih držav članic za ustanovitev Evropske žandarmerije in njihovo pripravljenost, da jo zagotovi za namene ESDP; še posebej poudarja uporabnost te sile pri zagotavljanju prehoda iz čisto vojaške faze operacij v mešano ali popolnoma civilno fazo;
23. poudarja, da je treba razviti evropsko varnostno kulturo z učinkovitim izvajanjem koncepta usposabljanja EU v ESDP, kar poveča interoperabilnost med vključenimi v krizno upravljanje EU. V zvezi s tem poudarja, da je treba ustanoviti Kolidž za evropske varnostne in obrambne politike (ESDC), ki javnoupravnim organom in državam članicam zagotovi usposobljeno osebje, ki lahko učinkovito dela na področju zadev ESDP. Ta kolidž mora

temeljiti na dobrih organizacijskih in finančnih načinih;

24. z zadovoljstvom opaža hitrost postopkov pri ustvarjanju Evropske obrambne agencije (EOA) še pred uradnim sprejetjem Pogodbe o Ustavi za Evropo; opozarja, da bi morala EOA prejeti pomoč Unije ne le za nadaljnji razvoj obrambnih zmogljivosti na področju kriznega upravljanja, ampak tudi za racionalizacijo stroškov raziskav in razvoja znotraj držav članic, dolgoročno pa za prispevanje k ustvarjanju evropskega trga z orožjem; meni, da mora agencija za oborožitev posvečati pozornost zlasti oborožitvi in opremljanju bojnih skupin ter mora zagotoviti njihovo združljivost; zahteva, da morajo biti bojne skupine opremljene z novo, skupno opremo; vendar pa opozarja, da bodo prihodnji dosežki EOA v veliki meri odvisni od (politične) dobre volje držav članic in dostopnosti zadostnih proračunskih sredstev; v zvezi s tem še ugotavlja, da EOA ne sme biti ovirana pri delovanju v skladu z dolgoročnimi cilji – cilji načrta Headline Goal 2010 – če želi Unija izkoristiti ugodnosti ciljev EVS;
25. v zvezi z evropsko vesoljsko politiko kot enim najbolj pomembnim strateškim izzivom EU v 21. stoletju; ugotavlja, da je bilo na področju telekomunikacij in obveščanja, več projektov razvitih vzporedno, kar je zmanjšalo učinkovitost in povečalo stroške; zahteva, da se ti projekti, kot sta na primer francoski satelitski sistem Helios in nemški sistem Sar Lupe, združijo v okviru evropske raziskave varnosti;
26. pozdravlja prizadevanja Komisije za spodbujanje raziskav na področju varnosti v EU v bližnji prihodnosti; vendar poudarja tveganje podvajanja znotraj raziskovalnih pobud EOA; zato poziva Komisijo, Svet in države članice, da ohranijo tesne delovne odnose zato, da ne pride do tega tveganja;

Pomanjkanje na področju zmogljivosti

27. opozarja na naslednje tri kategorije materialnih primanjkljajev, ki lahko resno vplivajo na zmogljivost Unije pri izvajanju civilnih operacij kriznega upravljanja in humanitarnih operacij visokointenzivnih razsežnosti predvsem z vojaškimi sredstvi, kot je ustavljanje humanitarnih katastrof podobnih razsežnosti kot v Ruandi:
- a) pomanjkanje dostopnih sil za razvrščanje, ki so nujne za potrebno izmenjavo (1/3 za razvrščanje, 1/3 za usposabljanje, 1/3 počiva) v takih dolgotrajnih visokointenzivnih operacijah;
 - b) pomanjkanje trajnih obširnih zmogljivosti letalskega prevoza za prevoz sil v tujini;
 - c) pomanjkanje zadostnih zmogljivosti za vodenje, nadzor in komunikacije, ki so na voljo za razvrščanje, ter tudi virov obveščanja, spremljanja in raziskovanja znotraj kolektivnega okvira ESDP;
28. ugotavlja, da bo razvoj „bojnih skupin“ v veliki meri obravnaval prvo pomanjkljivost; ugotavlja, da predvidena gradnja vojaških transportnih letal Airbus A 400M ne bo v celoti rešila druge pomanjkljivosti ter zahteva, da se izvedejo ukrepi za obravnavanje nadaljnjih pomanjkljivosti; kljub temu poziva k razmisleku o ustanovitvi sheme za razvrstitev sil; zahteva z ozirom na takšen rotacijski sistem skupne standarde pri izobraževalnih programih, npr. na področju helikopterjev; S povezavo izobraževalnih programov bi lahko povečali

pripravljenost za akcijo in zmanjšali stroške; odločno zahteva, v zvezi s finančnim primanjkljajem, uvedbo ukrepov za zagotovitev, da EU izvaja misije, za katere je potrebna pomoč vojaških sil brez uporabe virov NATA ali katere koli posamezne države članice; opozarja, da lahko taki ukrepi v resnici vključujejo združevanje obstoječih virov in zmogljivosti znotraj držav članic s ciljem vzpostavitve temeljev za komunikacije ali omrežje z dvojno uporabo za ESDP

29. poudarja, da cilji načrta Headline Goal 2010 niso dovolj za izvajanje misij bolj intenzivne narave ali misij, ki trajajo več kot eno leto; zato poziva Komisijo, da v tesnem sodelovanju s Svetom predloži Belo knjigo o praktičnih zahtevah za razvoj ESDP in EVS, tako da je mogoče tudi nadaljnje spodbujanje razvoja prihodnje evropske obrambne strategije

Spremljanje izvoza orožja ter neširjenje orožja za množično uničevanje (OMU) in orožja malega kalibra;

30. priznava, znotraj okvira SZVP Unije, splošno povezanost evropske strategije proti širjenju orožja za množično uničevanje, ki jo je Evropski svet uradno sprejel decembra 2003, s strateškimi cilji Evropske varnostne strategije; z zadovoljstvom opaža delo svetovalca visokega predstavnika, opravljeno na področju izvajanja poglavja III te strategije, kot je bilo že izraženo v prednostnem seznamu, ki ga je decembra 2004 odobril Evropski svet;
31. se strinja z Evropsko varnostno strategijo, da je širjenje orožja za množično uničevanje možna največja grožnja naši varnosti, in poziva EU, da uporabi, v skladu z določbami Evropske varnostne strategije, polno opremo razpoložljivih instrumentov pri premagovanju grožnje OMU, ter pri tem ugotavlja, da zahteva mogoča kombinacija terorizma in orožij za masovno uničevanje čimprejšnji odziv;
32. poudarja potrebo, da Evropska unija prevzame pobudo pri krepitvi režima mednarodnega spremljanja orožja in s tem prispeva k poudarku učinkovite večstranskosti znotraj mednarodnega reda; nadalje opaža ujemanje prizadevanj za integriranje vidikov neširjenja znotraj sosedске politike EU s splošnim strateškim ciljem grajenja varnosti v soseščini Unije;
33. pozdravlja načrtovano integracijo klavzul o neširjenju v vse prihodnje sporazume o partnerstvu in sodelovanju med EU in tretjimi državami, primer tega je Sporazum o partnerstvu in sodelovanju s Tadžikistanom z dne 11. oktobra 2004, pa tudi osnutek pridružitvenega sporazuma s Sirijo, ki še ni odobren;
34. pozdravlja dejstvo, da so bila pogajanja EU z Iranom kot regionalno močjo, usmerjena v preprečevanje širjenja jedrskega orožja, izvedena v povezavi z zakonitimi ekonomskimi in regionalnimi varnostnimi interesi; ugotavlja, da je ta politika izraz zunanje in varnostne politike, ki temelji na načelih mednarodnega prava in večstranskosti v najboljšem interesu mednarodne skupnosti; pozdravlja dejstvo, da sta se stališči EU in ZDA glede Irana znatno zblížali;
35. upošteva medsebojne preglede sistema nadzora izvoza EU, ki se zdaj izvajajo; navaja, da je glavna ugotovitev prve stopnje tega pregleda, izvedene spomladi 2004, potreba po tem, da države članice družno (t. j. EU) in posamezno sprejmejo bolj proaktiven pristop pri nadzoru izvoza blaga za dvojno rabo; poziva države članice k hitremu ukrepanju na podlagi priporočil, ki temeljijo na tej ugotovitvi, in boljšemu izkoriščanju situacijskega centra EU v tem smislu, pa tudi na splošno, kot temelja za izmenjavo podatkov; pozdravlja prizadevanja

EU za čim boljše usklajevanje in organiziranje skupnega stališča EU znotraj različnih režimov nadzora izvoza in nadalje pozdravlja prizadevanja EU za vključitev novih držav članic v različne režime nadzora izvoza;

36. upošteva sedanje praktične težave pri izvajanju strategije proti širjenju orožja za množično uničevanje, zlasti zaradi različnih virov in postopkov, v skladu s katerimi so mobilizirana proračunska sredstva; poziva Svet in Komisijo, da se skupaj s Parlamentom vključita v dialog o usmerjanju in poenostavljenju teh postopkov z namenom sprejetja takih sprememb znotraj okvira ustreznega novega finančnega instrumenta za proračunsko obdobje 2007–2013;
37. poudarja potrebo po nadaljnji krepitvi Pravil EU o ravnanju pri izvozu orožja in povečanju prispevka EU k boju proti širitvi orožja malega kalibra in lahkega strelnega orožja, predvsem z ustanovitvijo mednarodne pogodbe o trgovanju z orožjem;

Proračunski izzivi

38. opaža, da največja grožnja povezanosti in uspehu EVS še naprej ostaja morebitno pomanjkanje zadostnih proračunskih virov, ki so na voljo znotraj celotnega spektra politik in instrumentov EU; v zvezi s tem opozarja na posebno pomembnost programov pomoči EU in njihov pomemben prispevek k proaktivnemu obširnemu pristopu, ki se izraža v okviru EVS; zahteva, da ta točka ne ostane nepozabljena znotraj okvira sedanjih pogajanj o prihodnji finančni perspektivi za obdobje 2007–2013;
39. nadalje ugotavlja, da je učinkovitost EVS, in še zlasti ESDP, v veliki meri odvisna od izdatkov držav članic zunaj okvira EU; v zvezi s tem priporoča, prvič, bolj razumne in učinkovitejša nacionalna izdatka na področju obrambe, ki jih lahko dosežejo nekatere države članice, na primer, s hitrejšo posodobitvijo in prestrukturiranjem oborožene sile, in drugič, ustanovitev mehanizma za ocenjevanje deleža BDP države članice, porabljenega za obrambo; zato zahteva od držav članic, da zato sodelujejo z EOA;
40. obžaluje, da člen III-313 Pogodbe o Ustavi za Evropo vzdržuje obstoječe stanje za dvojno financiranje operacij SZVP; opaža prizadevanja Sveta za zagotavljanje boljše preglednosti mehanizma (ATHENA), s katerim bodo skupni stroški za operacije vojaške ali obrambne narave vodeni zunaj proračuna Unije¹; vendar poudarja svoje trdno stališče, da se bo ločevanje financiranja skupnih stroškov za civilne operacije iz proračuna Unije od financiranja stroškov za operacije vojaške ali obrambne narave zunaj proračuna Unije izkazalo za nevzdržno, saj bodo misije, ki se bodo izvajale v okviru SZVP, vedno bolj mešane narave, o čemer pričča ustanovitev civilno-vojaške celice;
41. v zvezi s tem opozarja na znatne težave, ki jih predstavljajo sedanji razpisni postopki v zvezi z organiziranjem hitrih akcij znotraj ESDP; zato poziva Komisijo in Svet, da čim prej opravita temeljit pregled v zvezi s posebnimi postopki in izjemami za prihodnje ukrepe in operacije ESDP znotraj Finančne Uredbe²;

¹ UL L 63, 28.2.2004, str. 68.

² Uredba Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL L 248, 16.9.2002, str. 1).

Transatlantski odnosi

42. opozarja na vsebinsko skladnost ocene globalnih groženj iz EVS in ameriške nacionalne varnostne strategije; zavzema stališče, da je treba to skladnost uporabiti kot podlago, na kateri lahko EU in Združene države Amerike ponovno vzpostavijo dialog enakovrednih partnerjev za doseganje skupnega razumevanja za reševanje nekaterih tem obojestranskega interesa, kot so pooblastitev in uporaba vojaške sile v zvezi z ustreznimi določbami Ustanovne listine Združenih narodov in njene vloge legalizacije ter poživitev transatlantskega varnostnega sodelovanja na splošno;
43. poudarja, da mora biti velik del transatlantskega varnostnega dialoga osredotočen na omogočanje drugim mednarodnim organizacijam, kot je OVSE, in zlasti Afriški uniji, da prispevajo h globalni varnosti; v zvezi s tem poudarja koristnost neformalnih tvorb, kot je tako imenovani „mirovni kvartet“, pri doseganju trajnih rešitev spora med Izraelom in Palestino;
44. pozdravlja obstoječe sodelovanje z Združenimi državami Amerike na področjih neširjenja in v boju proti terorizmu; kljub temu poziva EU in ZDA k nadaljevanju njihovega pozitivnega dialoga na teh področjih in k celovitemu izvajanju akcijskega načrta za nadaljnje sodelovanje, ki se odraža v deklaraciji EU-ZDA o boju proti terorizmu in o neširjenju OMU, sprejeti na vrhu EU-ZDA 26. junija 2004; meni, da bi morale biti te točke obravnavane v smislu vseh srečanj med EU in ZDA, povezanih z varnostno politiko;

NATO

45. ugotavlja stalno priznavanje NATA s strani držav članic kot temelj njihove varnosti v primeru oboroženega napada; zavzema stališče, da morajo odnosi med EU in NATOM temeljiti na sodelovanju in dopolnjevanju; v tej smeri predlaga razpravljanje – ob upoštevanju različnih značajev vsake organizacije – v zvezi z izboljšanim usklajevanjem nacionalnih prispevkov k silam NATA za hitro odzivanje in ciljem EU Headline Goals, da ne bi prišlo do podvajanja; zahteva od držav članic, da nadaljujejo reforme svojih oboroženih sil z namenom, da bi te postale bolj dostopne, premične in vzdržljive; v zvezi s tem ugotavlja, da bo v bližnji prihodnosti večina držav članic še naprej dodeljevala iste enote organizaciji NATO in EU zaradi pomanjkanja enot s pravim znanjem in sposobnostmi; zahteva od držav članic, da še naprej povečujejo obseg sil, ki so takoj na voljo, tako da bo lahko v prihodnje operativnim potrebam EU in NATA takoj zadoščeno;
46. ugotavlja, da se lahko sedanje težave, ki žal ovirajo nujno sodelovanje med Vojaškim odborom EU in NATOM, zelo hitro rešijo s politično dobro voljo vpletenih nosilcev odločanja;
47. poziva Turčijo, v okviru NATO, da ustvari pogoje za spodbujanje boljšega sodelovanja - ki je nujno potrebno - med Vojaškim odborom EU in ustreznimi organi NATO;
48. spodbuja novo Evropsko obrambno agencijo pri raziskovanju možnosti za sodelovanje z NATOM na področju oboroževanja in izrecno pri zagotavljanju možnosti za takšno sodelovanje v okviru dogovora o izvajanju, ki se podpiše pravočasno med obema organizacijama v skladu s členom 25 skupnih ukrepov 2004/551, ki ustanavlja Evropsko obrambno agencijo;

49. opaža dopolnilno naravo nekaterih politik in programov NATO (Partnerstvo za mir in Carigrajska pobuda za sodelovanje, Sredozemski dialog) in EU (Evropska sosedstva politika in Barcelonski proces); obe strani spodbuja k raziskovanju, kako lahko ti programi in politike bolj učinkovito služijo obojestranski krepitvi;

Domovinska varnost in boj proti terorizmu

50. opaža, da EVS še posebej opozarja na nejasnost nekoč statičnih meja v tradicionalnem pojmovanju notranje in zunanje varnosti; vendar pa opozarja na pičlost vsebine znotraj EVS o povezovanju obeh pojmov za celovito obravnavanje groženj; zaveda se, kljub tej pojmovni opustitvi, več in različnih prizadevanj Sveta, Komisije in držav članic na področju notranjih in zunanjih zadev;
51. upošteva, na področju preprečevanja terorizma, obvladovanja posledic in zaščite ključnih infrastruktur, predloge sistema ARGUS, ki jih je predložila Komisija, ki bi omogočal kroženje podatkov in usklajevanje odzivnih akcij, pa tudi morebitno povezavo s kriznim centrom in tudi s sistemom za opozarjanje (CIWIN) za zaščito ključnih infrastruktur znotraj EU;
52. v isti povezavi upošteva poziv Evropskega sveta v Haaškem programu z dne 4. in 5. novembra 2004, da Svet in Komisija ob spoštovanju nacionalnih pristojnosti vzpostavita povezane in usklajene ureditve za krizno upravljanje EU za krize s čezmejnimi vplivi znotraj EU, ki se bodo izvedle najkasneje do 1. julija 2006.
53. pozdravlja do sedaj opravljeno ali pričeto delo na podlagi zgoraj omenjenih predlogov in pozivov, pa tudi veliko drugih ukrepov in predlogov, ki tradicionalno oblikujejo del nacionalne notranje politike; v tej povezavi pozdravlja tudi posebno vlogo, ki jo bo imel situacijski center (SITCEN) pri oblikovanju ocen in analiz tveganja v zvezi z morebitnimi cilji teroristov; v tej povezavi poziva k neomejenemu sodelovanju vseh oddelkov obveščevalnih služb pri ministrstvih za nacionalno obrambo, tako da bi znotraj centra SITCEN vzpostavili ustrezno zmogljivost;
54. še zlasti pozdravlja cilj ureditve čezmejne izmenjave obveščevalnih podatkov in podatkov varnostnih služb v skladu z načelom razpoložljivosti, določenim v Haaškem programu – v katerem se navezuje na prihodnjo izmenjavo podatkov organov pregona – načelo, ki mora ob upoštevanju posebne narave metod teh služb (npr. potreba po zaščiti postopka zbiranja podatkov, virov podatkov in nadaljnja zaupnost podatkov po izmenjavi) zagotoviti razpoložljivost podatkov, ki so na voljo službi v eni državi članici, ustreznim službam v drugi državi članici;
55. v zvezi s politiko notranje varnosti izraža globoko zaskrbljenost ob dejstvu, da države članice vse ukrepe in instrumente, navedene v izvornem protiterorističnem načrtu, sprejetem oktobra 2001, izvajajo v nezadostni meri,
56. upošteva poročilo visokega predstavnika EU Evropskemu svetu z dne 16. in 17. decembra 2004 o integraciji boja proti terorizmu v politiko zunanjih odnosov EU; v tem poročilu ugotavlja, da je treba zmogljivosti v zvezi s cilji Headline Goal 2010 in cilji za razvoj civilnih zmogljivosti Civilian Headline Goal 2008 prilagoditi zahtevam različnih morebitnih terorističnih groženj in primerov – vključno z mogočo intervencijo v skladu s solidarnostno klavzulo (člen I-43 Ustave);

57. poziva, v okviru nove sosedске politike in v zvezi z zunanjimi odnosi EU na splošno, k okrepljenemu političnemu dialogu s tretjimi državami o terorizmu, da bi obravnavali potrebo po njihovem neomejenem sodelovanju z mednarodnimi in regionalnimi organizacijami, vendar tudi k strogemu upoštevanju klavzule o boju proti terorizmu iz sporazumov s tretjimi državami, v katerih je dokaz terorističnih groženj ali posebnih terorističnih dejavnosti;
58. vendar ga skrbi – z vsem spoštovanjem do sedaj opravljenega dela pri iskanju meje med tema dvema področjema notranjih in zunanjih zadev – povezanost in usklajenost tega dela in zlasti stopnja, do katere so upoštevane demokratične svoboščine in vladavina prava; zato namerava ustanoviti skupno delovno skupino, ki bo vključevala člane Odbora za zunanje zadeve ter Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve, da se ne le preveri povezanost in usklajenost takega dela, ampak tudi zagotovi, da civilne in politične pravice državljanov in organizacije niso ogrožene na kakršen koli način, ter se tako, kjer je to primerno, pripravi poročila ustreznim odborom Parlamenta za predložitev Svetu in Komisiji;

Služba za zunanje odnose

59. pozdravlja Pogodbo o Ustavi za Evropo kot pomembno podlago za izvajanje EVS in sedanjí razvoj; poudarja, da mora učinkovita EVS v celoti uporabiti dostopne diplomatske zmogljivosti (tj. ministra za zunanje zadeve EU in Evropska služba za zunanje odnose (člena I-28 in III-296(3)) in po potrebi tudi vojaške zmogljivosti (tj. stalno strukturirano sodelovanje držav članic za izpolnitev visokointenzivnih misij, ki zahtevajo višje vojaške zmogljivosti (člena I-41(6), III-312 in posebni protokol);
60. Komisijo in Svet poziva, naj nemudoma storita vse potrebno za integracijo njunih dejavnosti v duhu sodelovanja pred končno ratifikacijo Pogodbe o Ustavi za Evropo; poudarja, da bo Parlament ta prizadevanja skušal oceniti na pozitiven in konstruktiven način ter da bodo vsi predlogi dejavnosti in ukrepov v prehodnem obdobju na podlagi kvalitete in ne izvora, za ustvarjanje delujoče in učinkovite Evropske službe za zunanje odnose, ocenjeni; poudarja, da bo Parlament ocenil ta prizadevanja tudi glede na spoštovanje politične volje, izražene v Ustavi, o oblikovanju skupne politike, tako da bi lahko Evropa v svetu govorila enotno;

*

* *

61. predsednika pooblašča, da posreduje to sporočilo Svetu, Komisiji, parlamentom držav članic, generalnemu sekretarju Združenih narodov, NATA in OVSE ter predsedniku Sveta Evrope.

OBRAZLOŽITEV

I. Introduction

On 12 December 2003, the European Council formally adopted the European Security Strategy (ESS) as outlined in the report "A Secure Europe in a Better World" as presented by the Secretary General of the Council/High Representative Mr Javier Solana. Marking a further milestone in the evolutionary development of the European Security and Defence Policy (ESDP), as first set out within the Franco-British St-Malo Declaration from 3–4 December 1998, the ESS seeks to define the way forward for Europe to play a more active and responsible role in establishing and maintaining global security.

II. ESS - Redefining the Security Environment

In distinction to previous security doctrines based almost exclusively on the military dimension, the ESS takes a holistic approach as reflected in the following phrase: "*security is a precondition of development.*" In thus identifying the key threats to global security (i.e. terrorism, WMD, regional conflicts, failed states and organised crime) the ESS seeks to elucidate a wider concept of security drawing upon the role played by factors, which heretofore had not been considered as being of primary relevance to security policy. In thus also acknowledging the destructive forces of poverty, malnutrition and disease (not merely AIDS, but also malaria and tuberculosis as well) and their deleterious effects on the stability of states and their civil societies, the ESS argues that only a mix of military capacities with civilian capabilities and know-how can be the basis for contributing to a more secure world.

III. ESS Strategic Objectives

In line with the redefined security environment, the ESS emphasises three strategic objectives: identifying threats; building security in the Union's neighbourhood; and strengthening the international order via effective action through multilateral structures.

In identifying threats, the ESS makes clear the need for the EU to be capable of taking swift action through military as well as non-military means. Of particular significance to this objective is the need for the Union to do so in a more preventative (not pre-emptive) manner.

In terms of building security in the neighbourhood, the ESS highlights the need to promote stability not only within its immediate border areas, but also those of the future as well. It is within this framework that areas of the former Soviet bloc, the resolution of the Arab-Israeli conflict as well as the continuation of the Barcelona process are cited.

In pursuing the latter objectives, the ESS emphasises the need to strengthen the effectiveness of multilateral international structures. Though the ESS stresses the primacy of the UN, the transatlantic relationship is also cited as a core element of this order. Other international institutions and regional organisations are also mentioned in their capacity in contributing to international peace and security.

Although the presentation of these objectives as part of a strategy is indeed a novelty, it must be pointed out here that all three of these objectives have been implicitly pursued by the EU in recent past actions. This being the case, your rapporteur fully supports these objectives.

VI. ESDP Achievements and Headline Goal 2010

As your rapporteur is in general agreement with the redefinition and objectives of the ESS, the question comes next as to what should be done to achieve them. In particular, an assessment must be made of the current and future means available to the Union as well as those which are missing or in need of (re-)organisation. It thus makes sense to take stock briefly of achievements already made or under way in the field of ESDP and their contribution toward accomplishing the ESS-objectives.

Before touching upon the achievements in terms of physically tangible assets and capabilities, mention must be made of the European Strategy against proliferation of WMD as adopted concurrently with the ESS by the European Council in December 2003. In line with the strengthening of multilateral international structures foreseen in the ESS, this strategy document emphasises the key role of the UN in sanctioning noncompliance and acknowledges the possibility of resorting to force as a last resort if - and only if - such force is sanctioned by the UN. The document also makes explicit the support of the Union for additional verification instruments not (yet) foreseen in the International Atomic Energy Agency's regime, such as those currently being applied in the case of negotiations with Iran.

Through its experiences of civil administration and police missions in Bosnia/Herzegovina and Albania and through the assumption of control of the International Police Task Force in Bosnia/Herzegovina in 2003, the EU, as a collective entity of its Member States, has been able to acquire a profound level of expertise in civilian crisis management. On the military side of this coin, the EU has also gained important experience through its successful execution of Operation CONCORDIA (Macedonia) and, more recently, Operation ARTEMIS (Congo). Of particular relevance in taking upon the former mission was the use of NATO capabilities and assets, which were made possible by the agreements reached between the EU and NATO within the Berlin Plus Framework, as formally adopted in March of 2003.

Though the EU has gained experience from both sides of the coin, it will need in the future to find a proper mix of the two in order to fulfil the objectives and spirit of the ESS. Clearly the ALTHEA mission in Bosnia/Herzegovina will provide valuable experience as the EU will be concurrently running civilian and military operations. Of more significance though, will be the successful establishment of the civil-military planning cell within the European Union Military Staff (EUMS), which will be responsible for setting up such future operations. Of further utility will be the future access to a Gendarmerie Force, as approved by the General Affairs and External Relations Council (GAERC) on 17 September 2004, for ensuring the transition from an essentially pure military phase to a mixed or purely civilian phase.

In line with the actual achievements of ESDP, there are a number of other establishment and implementation aims currently underway - like the civil-military planning cell - as expressed in the Union's Headline Goal 2010, as formally adopted by the GAERC on 17 May 2004, which, upon completion, would empower the EU to more fully pursue the ESS strategic objectives. Of crucial importance in realising the Headline Goal 2010 will be the complete development of the "battle groups" concept which foresees the deployment of numerous stand alone groups of forces of up to 1,500 soldiers prepared for high-intensity military operations. In accordance with the Headline Goal, these forces should become fully available in 2007 and be capable of deployment within 15 days of a decision adopted by the Union. In creating these battle groups, it would be worthy to consider how the structures of existing bi- and multinational forces within the EU could be adapted for fulfilling this goal.

Another significant step taken towards this Headline Goal was the formal adoption of the statute of the European Defence Agency on 12 July 2004, as foreseen in the Constitutional Treaty. Through the future activities of this Agency, the Union should - in principle - not only benefit in further developing its defence capabilities in the field of crisis management, but also in bringing about a rationalisation of research and development costs within the Member States and, in the long run, help to contribute to the creation of a European armaments market. At this point in its development however, attention should be drawn not only to the essential failures of previous European armament cooperation agreements and agencies to bring about more added value, but also to criticism within the defence industry, that the current budget allotted to this agency - as well as to funding for armaments research within the Union's Research Framework programme - remains insufficient for achieving the goals desired. Indeed, if the Agency is to truly have any real benefit to the Union, it must be empowered to actively undertake efforts to bring about long-term co-operation going beyond the short-term capabilities of Headline Goal 2010, which, though a significant achievement, would not confer upon the Union the capabilities needed to truly pursue ESS goals and objectives.

V. Deficiencies and Challenges

In fulfilling the Headline Goal 2010 there remain a number of challenges and deficiencies to be addressed. Though the establishment of the civil-military planning cell undoubtedly represents an ESDP milestone, questions of policy and instruments within ESDP structures remain of vital importance. In the estimation of your rapporteur, addressing the possible responses to the following questions should be a focal point of our work in Committee:

- What instruments will the Union have at its disposal for detecting possible conflicts and crises in advance, so that it is truly capable of reacting in a preventative manner?
- How can the Union increase its capabilities for taking strategic decisions?
- Will the Union establish a policy for organising the deployment of civil and military forces in a combination commensurate with the conflict at hand?
- Will the Union eventually undertake some sort of "force packaging" not just for the military forces, but for entire missions including the civilian component?
- How can the Union further expand on the positive experience that it has so far gained through civilian missions so as to fulfil the demands placed upon it by the ESS?

Without prejudice to the responses to these questions, it would also be wise for the Committee to consider the practical implications of the proposals found within the report "A Human Security Doctrine for Europe." Of particular significance within this report to the latter question posed is the proposed creation of a "Human Security Volunteer Force" - the civilian component of the proposed civilian-military "Human Security Response Force" - consisting of a Civil Peace Corps (an idea already proposed and supported by the Parliament) composed of mid- and post-career professionals and a Humanitarian Aid Volunteer Service composed of students and those having recently completed their studies.

In terms of military capabilities, attention must be drawn to the fact that the Union still has significant deficiencies, which would severely impinge on its ability to undertake humanitarian intervention of high-intensity dimensions, similar to that which would have been required to halt the humanitarian catastrophe that took place in Rwanda. Among these deficiencies are:

- **Deployable forces** - Currently there is an insufficient number of forces for maintaining the rotation necessary (1/3 on deployment, 1/3 on training, 1/3 resting) to conduct long-term/ high intensity operations. It is also imperative that a binding rotation scheme of forces be established for future actions, rather than obliging the EU to go "begging" for troops.
- **Mobility of forces** - Here there is a particular need for increased airlift capabilities. Though there are interim solutions being applied (e.g. Ukrainian transport jets), only with the delivery of the first A400M transport planes will this problem be truly resolved.
- **Sustainability of operations** - At this point there are still deficiencies in terms of logistical capabilities required such as medical support and transport.
- **Effective engagement** - In order to ensure such an engagement, more modern electronic devices at disposal of the forces will be required.
- **C4ISR (command, control, communications, computers, intelligence, surveillance and reconnaissance)** - Though certain Member States have sufficient capabilities, these *are insufficient within the collective framework of ESDP*. Though one could rely on national capabilities, the risks of problems of interoperability are not negligible. Reliance on NATO assets is an option here, but in view of the political negotiations involved in making use of these assets, this could unduly impede the necessary rapid response to the crisis itself.

While the fulfilment of the target dates and aims set out in the Headline Goal 2010 (e.g. full deployment of battle groups in 2007) would substantially resolve these deficiencies, it must be made clear here that the Headline Goal itself is - in practical terms - deficient, as it is based on the assumption of undertaking missions of only a one year duration. In reality, the duration of many (Petersberg) missions would be substantially longer. In this connection, it is worth noting that there is the beginning of a debate seeking to go beyond the so-called Petersberg tasks towards the search for a European *Defence* Strategy with questions like "what are the possible scenarios?" and "what does the EU need to cope with them?" This debate should be further encouraged within the Parliament and also within the other institutions as well, so that the Union can undertake a more long-term view.

VI. Homeland Security

Though the coherence of the ESS deserves praise, there is a remarkable paucity of content concerning the link between internal and external security. Though the Constitutional Treaty essentially does away with the odious "pillar system" for interpreting the EU, it offers no basis for any co-operation between the areas of Home Affairs and GASP. Though the solidarity clause of Article I-43, offers a legal basis for a concerted *post*-terrorist attack reaction, the question must be raised as to not only how the EU would respond in reaction to such an attack, but, more significantly, what the Union can do to *prevent* such an attack?

It must be said that the Commission has put forward some proposals for discussion here including: (a) the creation of a central alarm system (ARGUS) for circulating information and co-ordinating action responses to all sorts of crisis, be they natural, accidental or terrorist inflicted and (b) an alarm-network (CIWIN) for the protection of critical infrastructures within the EU that could be linked to the ARGUS system. While these proposals are welcome as starting points, it is critical that the Commission and the Council engage in a more profound and result-oriented dialogue, so as not only to give more substance to enacting the solidarity clause

(e.g. further responsibilities for the EU Counter-terrorism Co-ordinator), but also towards actively linking the broader areas of internal and external security.

In terms of prevention, a more long-term emphasis is clearly needed in giving the Union technological capabilities to better analyse possible threats and better protect the resources and networks so vital to our everyday world. An important step in this direction will be the European Security Research Programme, which is to begin in 2007. Besides the issue of sufficient funding for this programme, your rapporteur would encourage the Commission and the Member States to make use of the valuable experience gained through GALILEO in the realisation of future technological applications and systems.

VII. Transatlantic Relations

Given the substantive congruity in the threat assessments presented in both the ESS and the American National Security Strategy, it would seem evident that efforts should be undertaken to allow for both the EU and the US to re-establish, as equal partners, the dialogue, which, for all intents and purposes, has no longer existed between the two since the end of the Cold War.

VIII. NATO

As regards relations with NATO, co-operation and complementarity are the key words. In terms of the former, a serious discussion should be undertaken in extending the Berlin Plus framework. The primary example of this would be making available the NATO response force, which currently consists of only European forces, for EU actions. Another example of co-operation could be in the area of armaments via the new European Defence Agency. In terms of complementarity, it should be pointed out that such a state theoretically exists between certain policies and programmes of NATO (Partnership for Peace and the Istanbul Co-operation Initiative) and the EU (Neighbourhood Policy and the Barcelona Process). Efforts should be made to see how these programmes can mutually reinforce one another.

IX. Perspectives for the Future of the ESS

With the promulgation of the Constitutional Treaty, the EU has a solid basis for pursuing the ESS. An effective ESS would be able to make use of the full diplomatic capacities (i.e. the new post of Minister for Foreign Affairs and of a European External Action Service (Articles I-28 and III-296(3))) and military capabilities (i.e. permanent structured co-operation between Member States for the fulfilment of high-intensity missions demanding higher military capabilities (Articles I-41(6), III-312) and the Specific Protocol) currently foreseen within. In harmony with the ESS, the use of these capacities and capabilities are to be exercised in strict adherence to international law and in respect of the principles of the UN Charter, as stated clearly in Articles I-3 and III-292, thus giving the lie to claims of an imminent "militarisation" of the EU. In the interest of giving life to the ESS, your rapporteur therefore urges the Council and the Commission to begin integrating their activities in a spirit of co-operation (i.e. no sidelining of the Commission) *prior* to the final ratification of the Constitutional Treaty.

That having been said, the Constitutional Treaty has particular shortcomings in the area of parliamentary accountability (failure to extend current Community procedures to CFSP within the treaty) and the failure to remedy the issue of transparent budgeting (joint costs for ESDP-

military operations remain funded through subsidiary budgets or start-up funding derived from the Member States' budgets rather than the Community's). Your rapporteur regrets these omissions and can only hope that they will be remedied at the nearest opportunity.

MANJŠINSKO MNENJE GUE/NGL - KONFEDERALNE SKUPINE EVROPSKE ZDRUŽENE LEVICE - ZELENE NORDIJSKE LEVICE

Poročilo ne vsebuje zahtev po Evropi miru, ki bi se osredotočile na to, kako se najbolje pripraviti na vojaško posredovanje. Poročilo na primer:

- poudarja sodelovanje med EU in Natom, še posebej glede oborožitve in okvirnega sporazuma Berlin - Plus;
- ne omenja statusa nevtralnih držav EU, ogroženega zaradi tesnega sodelovanja med EU in Natom;
- poziva EU, naj svoje ukrepe veže **samo** na načela Ustanovne listine ZN;
- spodbuja vojaške preprečevalne in preventivne ukrepe ter na splošno uporabo vojaške sile za reševanje težav tudi zunaj zunanjih meja EU;
- priznava skladnost presoj EU in ZDA glede svetovne nevarnosti, in pri tem poudarja potrebo po medsebojnem razumevanju pri reševanju vprašanj, kot sta varnost in uporaba vojaške sile;
- podcenjuje nevarnosti EVS in nikjer ne omeni posredne obveze k oboroževanju sil za vojaško posredovanje in dejanskih stroškov tega oboroževanja, hkrati pa poziva evropske davkoplačevalce, naj plačajo račun;
- niti ne loči ukrepov na civilne in vojaške ukrepe, namesto tega pa poziva k obsežnejšemu in hitrejšemu delovanju;
- na primeru osnutka Ustave EU pokaže, da bo militarizacijo EU zahtevala celo zakonodaja.

Tobias Pflüger, Jaromír Kohlíček, Erik Meijer, Miguel Portas in Athanasios Pafilis

17.3.2005

MNENJE ODBORA ZA INDUSTRIJO, RAZISKAVE IN ENERGETIKO

za Odbor za zunanje zadeve

o Evropski varnostni strategiji
(2004/2167(INI))

Pripravljaivec mnenja: Jan Christian Ehler

POBUDE

Odbor za industrijo, raziskave in energetiko poziva Odbor za zunanje zadeve, kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

1. ponavlja zahtevo po vzpostavitvi pogojev, potrebnih za razvoj konkurenčne evropske industrije za obrambno opremo; za oblikovanje usklajenega evropskega pristopa predlaga odstranitev ovir za transfer obrambne opreme znotraj Skupnosti, uskladitev predpisov na področju javnih naročil za obrambno opremo, deregulacijo in privatizacijo obrambne industrije in učinkovito izvajanje izvoznega nadzora za blago za dvojno rabo; proračunski predpisi morajo biti oblikovani v skladu z zgoraj omenjenimi ukrepi;
2. vzporedno s tehnološko vodenim raziskovanjem zagovarja osredotočenje na razvoj skupnih sposobnosti oblikovanja modelov in simulacij ter analiz ogroženosti in varnostnih načrtov z uporabo primerjalnih prednosti držav članic; priporoča postopen prenos nalog, skupaj s proračunsko odgovornostjo in odgovornostjo odločanja, na Evropsko obrambno agencijo; dolgoročno si prizadeva za enotno politiko in razvoj samostojne varnostne identitete EU;
3. zahteva, da Svet in Komisija razmisli o razvoju bolj učinkovitih in interoperabilnih nadzornih sistemov ter izboljšanju sposobnosti EU na področju komunikacije in prepoznavanja;
4. poziva k ustanovitvi samostojnega evropskega varnostno raziskovalnega programa z instrumenti, primernimi za reševanje varnostnih vprašanj, ustaljenimi postopki in vzorci financiranja v skladu s priporočili skupine strokovnjakov s področja varnostnih raziskav ter v skladu s posebnimi pravnimi pogoji in instrumenti financiranja;
5. predlaga pripravo skupne strategije za preoblikovanje in združitve evropskih vojaških sil ter pripravo skupnega načrta za njihovo opremo in oborožitev na podlagi preoblikovane strategije.

6. priporoča okrepljena prizadevanja za oblikovanje sistema zgodnjega opozarjanja glede nevarnosti z uporabo inovativnih tehnologij s civilnega področja IT za analizo in oceno sporočil, civilno-vojaško izmenjavo podatkov, večstransko načrtovanje, vodenje posebnih enot za posredovanje in oblikovanje ustrezne projektne skupine pri EU ter koordinacijskega mesta v Vojaškem odboru Evropske unije (EUMC);
7. poudarja vidik "vesolja" kot prispevek k skupni zunanji in varnostni politiki;
8. zahteva, da Svet in Komisija varnost obravnavata v širšem pomenu in zagotovita, da se pobude v zvezi z vprašanji glede zaščite ozemlja EU, zaščite gospodarstva in varstva okolja, varnosti oskrbe z energijo, kazenskega pregona in človekoljubne pomoči dobro pretehta in se o njih razmisli.

POSTOPEK

Naslov	Evropska varnostna strategija
Št. postopka	2004/2167(INI)
Pristojni odbor	AFET
Odbor(-i), zaprošeni za mnenje Datum razglasitve na zasedanju	ITRE 28.10.2004
Okrepljeno sodelovanje	ne
Pripravlavec mnenja Datum imenovanja	Jan Christian Ehler 24.11.2004
Obravnava v odboru	25.1.2005 2.2.2005
Datum sprejetja pobud	16.3.2005
Izid končnega glasovanja	za: 37 proti: 5 vzdržani: 0
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Richard James Ashworth, Jan Březina, Jerzy Buzek, Joan Calabuig Rull, Pilar del Castillo Vera, Lorenzo Cesa, Giles Chichester, Lena Ek, Nicole Fontaine, Adam Gierek, Umberto Guidoni, Fiona Hall, Rebecca Harms, Ján Hudacký, Werner Langen, Pia Elda Locatelli, Eluned Morgan, Reino Paasilinna, Pier Antonio Panzeri, Umberto Pirilli, Vladimír Remek, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Mechthild Rothe, Paul Rübig, Andres Tarand, Patrizia Toia, Catherine Trautmann, Claude Turmes, Nikolaos Vakalis, Alejo Vidal-Quadras Roca
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Etelka Barsi-Pataky, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Dorette Corbey, Avril Doyle, Jan Christian Ehler, Erna Hennicot-Schoepges, Edit Herczog, Wolf Klinz, Lambert van Nistelrooij, Vittorio Prodi, Esko Seppänen
Namestniki (člen 178(2)), navzoči pri končnem glasovanju	

22.2.2005

MNENJE ODBORA ZA SVOBOŠČINE IN PRAVICE DRŽAVLJANOV, PRAVOSODJE IN NOTRANJE ZADEVE

za Odbor za zunanje zadeve

o Evropski varnostni strategiji
(2004/2167(INI))

Pripravljaec mnenja: Stavros Lambrinidis

POBUDE

Odbor za svoboščine in pravice državljanov, pravosodje in notranje zadeve poziva Odbor za zunanje zadeve, kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

Prvi sklop pobud: Krepitev legitimnosti in učinkovitosti evropske varnostne strategije tako navznoter kot navzven

Odbor za svoboščine in pravice državljanov, pravosodje in notranje zadeve:

1. z zadovoljstvom ugotavlja, da nova evropska varnostna strategija ("EVS") priznava potrebo po obravnavi številnih družbenih dejavnikov, ki vplivajo na varnost, vključno z dejavniki, ki lahko ogrozijo temeljne svoboščine in človekove pravice, kršijo načela pravne države in vodijo k odtujevanju mladih; v tem okviru ugotavlja, da spoštovanje človekovih in temeljnih pravic pri vseh ukrepih za krepitev varnosti tako navznoter kot navzven predstavlja ne le mednarodno obveznost, ampak tudi nujni sestavni del vsake EVS, ki si prizadeva v kar največji možni meri povečati legitimnost in učinkovitost med prebivalstvom nasploh; posledično meni, da je za krepitev legitimnosti in učinkovitosti ukrepov EVS izrednega pomena, da Evropska unija ukrepa in tudi od drugih zahteva, da ukrepajo, seveda ob upoštevanju načel prava, listine Združenih narodov ter evropskih in mednarodnih sporazumov o človekovih in temeljnih pravicah;
2. poudarja, da je legitimnost EVS nenazadnje odvisna od odgovornega ravnanja institucij EU nasproti državljanov Evrope; vseeno pa tako opredeljeno legitimnost spodkopava dejstvo, da Evropski parlament ni obvezni člen formalnega posvetovanja v zvezi z mednarodnimi sporazumi, skupnimi stališči in skupnimi ukrepi za izvedbo EVS; tovrstni pristop Sveta je v nasprotju z načeli, zapisanimi v členu 6 PEU, in predstavlja jasni razkorak med demokratičnim nadzorom na ravni EU in obstoječimi

pravili v državah članicah; dejstvo, da Evropsko sodišče še ni pripravilo pravne ocene instrumentov drugega stebra, samo še povečuje zaskrbljenost Parlamenta na tem področju;

3. opozarja, da v skladu s členom 47 PEU, "*...nobena določba v tej pogodbi ne vpliva na pogodbe o ustanovitvi Evropskih skupnosti...*"; na osnovi tega načela meni, da izvajanje evropske varnostne strategije ne sme privedi do posrednega ali neposrednega omejevanja temeljnih pravic, ki jih ščiti pravni red Skupnosti (npr. evropska merila glede varovanja podatkov), zaradi ukrepov, ki bi izhajali iz drugega ali tretjega stebra;
4. ob dejstvu, da je EVS dopolnilo nacionalnim varnostnim strategijam in ob ustreznem upoštevanju transatlantskih odnosov poudarja, da mora biti EVS zastavljena kot protiutež grožnjam na evropski ravni;
5. ugotavlja, da bi morale institucije EU in države članice po natančni opredelitvi EVS slednjo zagovarjati na mednarodni ravni; to je še posebej pomembno v primeru držav članic, ki so tudi članice Varnostnega sveta OZN, in vseh držav članic, ki so udeležene v pogajanjih o mednarodnih konvencijah v zvezi z mednarodnim kriminalom (kot je konvencija OZN in Sveta Evrope o terorizmu ali konvencija o kiber kriminalu, trgovini z ljudmi, korupciji, pranju denarja ipd.); države članice bi morale poleg tega spodbujati formalno zastopanstvo EU oziroma Skupnosti v upravnih organih agencij OZN (npr. UNODC ali UNHCR);
6. ponovno izraža zahtevo po oblikovanju evropskih civilnih mirovnih sil, kot je to ob različnih priložnostih že večkrat po letu 2000 predlagal Evropski parlament, kar bi prvič prispevalo k doseganju ciljev, opredeljenih v EVS, in drugič k zagotavljanju možnosti za hitro civilno ukrepanje v kriznih razmerah, ki bi lahko vodile v nasilje in terorizem, pa tudi za izvajanje humanitarnih dejavnosti po izbruhu naravnih nesreč oziroma nesreč, ki jih sproži človek (primer cunami leta 2004); naloga civilnih mirovnih sil bi bila, da na evropski ravni usklajujejo usposabljanje in sodelovanje civilnih strokovnjakov pri praktičnih mirovnih ukrepih, kot so arbitraža, posredovanje, nepristransko obveščanje, pomoč po travmatičnih izkušnjah, vzpostavljanje zaupanja med nasprotnimi stranmi, humanitarna pomoč, ponovno vključevanje, rehabilitacija, obnova, izobraževanje in spremljanje ter spodbujanje človekovih pravic, vključno s spremljevalnimi dejavnostmi s področja človekovih pravic;

Drugi sklop pobud: Krepitev in poenostavitev političnih ukrepov EU za boj proti organiziranemu čezmejnemu kriminalu in terorizmu ob hkratnem zagotavljanju polnega spoštovanja temeljnih pravic

7. v zvezi s politiko notranje varnosti izraža globoko zaskrbljenost ob dejstvu, da države članice protiteroristični načrt, sprejet oktobra 2001, izvajajo v nezadostni meri, kot je to razvidno iz ugotovitev Evropskega sveta v zvezi s tem vprašanjem¹; nadalje meni, da Svet in Komisija nista dovolj učinkovita pri reorganizaciji strategije, postopkov, agencij in instrumentov EU, in torej nista zadostno pripravljena na izzive mednarodnega kriminala in terorizma;

¹ Izjava o boju proti terorizmu, ki jo je Evropski svet sprejel 25. marca 2004.

8. meni, da mora biti učinkovita Evropska varnostna strategija osnovana na jasni in ustrezno utemeljeni oceni groženj in potreb, ki se kažejo na nacionalni, evropski ravni in mednarodni ravni;
9. obžaluje, da se Svet še vedno ne meni za pobude Evropskega parlamenta o oblikovanju resnične evropske notranje varnostne strategije, temelječe na evropskem notranjem pravnem redu, o preoblikovanju Europolu v pravi organ Evropske unije in o pripravi čvrstega pravnega okvira za izmenjavo podatkov med varnostnimi in obveščevalnimi službami na nacionalni in evropski ravni, kar bi omogočalo učinkovit boj proti organiziranemu kriminalu in terorizmu na eni strani ter polno upoštevanje zahtev o varstvu podatkov in varovanju temeljnih pravic državljanov EU;
10. ponovno opozarja na pobudo, ki jo je sprožil oktobra 2002, o začetku celovite reforme instrumentov policijskega in pravosodnega sodelovanja, vključno s ponovno oceno konvencije o Europolu, zaradi potrebe po višjih standardih in boljših metodah demokratičnega nadzora policijskih sil držav članic; opominja, naj bi bil cilj celovite reforme postopna uskladitev tovrstnih instrumentov na ravni Skupnosti, večji pravni nadzor, ki bi ga izvajalo Sodišče, in financiranje instrumentov iz proračuna Skupnosti še pred začetkom veljavnosti Evropske ustave;
11. meni, da so poročila Europolu o organiziranem kriminalu nezadostna in predlaga, naj bi Europol po letu 2007 v tesnem sodelovanju z državami članicami in na stalno decentralizirani osnovi zbiral podatke o trendih v mednarodnem kriminalu na ozemlju držav članic; ti podatki bi morali biti vključeni v letna poročila Europolu, o katerih govori člen 28(10), prvi pododstavek, konvencije o Europolu, in v posebna poročila o terorizmu; poročila bi se morala nanašati na osnovne cilje, zastavljene na evropski in nacionalni ravni v zvezi s čezmejnimi kaznivimi dejanji, in posredovana Evropskemu parlamentu v letno obravnavo, kot to opredeljuje člen 39 Pogodbe EU; poročila bi potem morala biti objavljena, skupaj z mnenji Evropskega in nacionalnih parlamentov, Eurojusta ter opažanji in ocenami posameznih držav članic;
12. zato prosi, da postane izvajanje EVS predmet stalnega parlamentarnega nadzora na evropski in nacionalni ravni; prosi, da je redno neposredno obveščen o politikah in mehanizmih EVS, zlasti tistih, s šibkimi točkami ali pomanjkljivimi sredstvi;
13. se strinja z Evropskim svetom o tem, da je potrebno do konca leta 2006 vzpostaviti osrednji evropski sistem opozarjanja, v okviru katerega bi se lahko zbirali in analizirali vsi podatki, potrebni za preprečevanje čezmejnih kriznih razmer (ki jih sprožijo naravni dejavniki ali teroristični napadi); podpira zamisel Komisije o vzpostavitvi sistema ARGUS, ki bi omogočal zbiranje in posredovanje podatkov preko spleta (povezan pa bi bil tudi z mrežo alarmnih sistemov za varovanje ključne infrastrukture CIWIN in z Evropsko agencijo za omrežno varnost in varovanje podatkov ENISA); meni, da je bistvenega pomena vzpostavitev metode usklajevanja trenutno predlaganih vlaganj in raziskav in to ne glede na njihove vires;
14. podpira nedavne zaključke Evropskega sveta glede:
 - priprave celovitih in usklajenih ukrepov kriznega upravljanja na ravni EU za krize s čezmejnimi posledicami znotraj EU,

- vzpostavitev "programa solidarnosti" glede posledic terorističnih groženj in napadov,
 - ocene zmogljivosti, ki bi jih države članice lahko prispevale v mehanizem civilne zaščite v primeru napada,
 - razvoja zmogljivosti civilne zaščite, ki naj vključuje skupne vaje, usklajevanje javnega obveščanja in večjo razpoložljivost medicinskih virov,
 - prilagoditve evropskega programa za varovanje kritične infrastrukture z možnimi čezmejnimi učinki,
 - krepitev mehanizma za hitro ukrepanje pri sodelovanju med pristojnimi organi za policijsko preiskovanje;
- ponovno torej opozarja, da so vse te dejavnosti temeljnega pomena za razvoj skladne in popolne EVS, zato jih je potrebno razvijati na čvrsti pravni osnovi, ki naj združi Evropski parlament kot zakonodajalca in proračunski organ pod nadzorom nacionalnih parlamentov.

RAPPORTEUR'S EXPLANATORY NOTE

1. The European Security Strategy ("ESS") adopted by the European Council in December 2003 outlines a very general scope for the Union and its Member States in improving the Union's internal and external security.

The ESS, to its credit, recognises that a number of social factors – including poverty, malnutrition, disease, and economic collapse – all contribute to a climate of instability and increased security threats, as they can often lead to regional conflict and failed states and, as a consequence, fuel support or tolerance for organised crime and terrorism.

The ESS identifies five "key threats" against Europe today: (a) Terrorism; (b) Proliferation of Weapons of Mass Destruction; (c) Regional Conflicts (which, according to the ESS, by threatening minorities, fundamental freedoms, and human rights, can lead to extremism, organised crime and terrorism); (d) State Failure; and (e) Organised Crime.

In addressing these threats, the ESS explicitly recognises that a whole host of means (including economic, humanitarian, civilian, diplomatic, judicial, intelligence, police, trade, development, cultural, and others) should be utilised in conjunction with each other, and that military means may be only one of many methods to be used in an effective European threat-averting strategy.

The ESS further notes that the pursuit of building security in the Union's neighbourhood can largely help in addressing regional threats, whereas threats of a global nature must be tackled through effective multilateral structures where "strengthening the United Nations, equipping it to fulfil its responsibilities and to act effectively, is a European priority."

Significantly, regarding Europe's security goals, the ESS stresses that the EU must appropriately utilise all the means available to it in "spreading good governance, supporting social and political reform, dealing with corruption and abuse of power, establishing the rule of law and protecting human rights". This is of paramount importance, according to the ESS, as these are "the best means of strengthening the international order." However, the ESS makes no reference to the human and fundamental rights obligations of the EU when implementing ESS actions.

Finally, with regard to the specific competencies of the Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs, the ESS references are few and far between. The ESS notes with satisfaction recent measures, including the adoption of the European Arrest Warrant, steps to attack terrorist financing, and the EU-US agreement on mutual legal assistance. The ESS also mentions that "common threat assessments" are the "best basis for common actions" and states that "this requires improved sharing of intelligence among Member States and with partners." (The AFET Rapporteur agrees on this point and states that, in his view, any contributions by the Union in this regard "must be initially limited in scope and in nature in order to have full effect."). Finally, the ESS Report also concludes, without elaboration, that "better co-ordination between external action and Justice and Home Affairs policies is crucial in the fight both against terrorism and organised crime." (The AFET Rapporteur takes note of this provision but notes, appropriately, the "sparsity of content within the ESS on linking the two concepts to coherently address threats.")

2. From the European Union point of view, the AFET Report indicates a slow but sure improvement in the cooperation among Member States (whether on the level of heads of state, Defence ministers, or heads of national armies) towards the goal of strengthening external security. Indeed, the interaction between the political, the institutional and the operational layers in this domain has arguably created a momentum which could increase the Union's gradual ability to establish a real common defence policy as outlined in the Constitutional Treaty.

By contrast, the push factors and political will present in external security-building are either weak or inexistent as far as the establishment of a credible and democratically accountable internal security policy is concerned, even as the Constitutional Treaty (which is planned to enter into force in November 2006) foresees a solidarity clause in case of terrorist attacks or natural catastrophes.

This situation was denounced in the Working Group X "Freedom, Security and Justice" final report to the Convention which broadly acknowledged that "... *current operational collaboration lacks efficiency, transparency and responsibility,*" and became even more pronounced in the analysis of the European Council after the Madrid attacks and in the recent Hague five-year plan.

3. This gap between aspirations and reality in dealing with internal security matters is not surprising, as the internal security order has been treated from the beginning (and still is) as a "forbidden area" for the European Institutions. Having said that, it is beyond doubt that the cultural, legal and institutional barriers presently blocking the European security area will have to be appropriately addressed if the Union is ever to establish an internal security policy that fully respects its democratic values and of the demands of its citizens.

A so-called "pragmatic" or piecemeal approach in this domain is a false shortcut, as is currently arguably demonstrated by our experience with Europol, the new Schengen System and the External Borders Agency. In fact, Europol was negotiated before the Amsterdam Treaty but was not updated thereafter, the Schengen System was created for controlling external borders but now the Member States plan to transform it into a multi-purpose police tool, without a redefinition of its mission, while the External Borders Agency will be operational in a few months, but without having taken into due account

the links needed with police services. So it is not surprising that the lack of a long term perspective and of possible interactions between these initiatives has created an even more confusing situation that raises serious questions of democratic accountability, protection of fundamental rights, and efficiency.

4. From the Rapporteur's point of view, the internal security strategy (more than the external security domain) can only be founded on a strong political commitment and on a more solid legal framework, as provided for by the European Constitution. Particular emphasis must be given to the respect of citizens' fundamental rights, as enshrined in the Constitution, within any discussion of internal police or other cooperation. Before the Constitution's entry into force, the Union can only continue the preparatory work according to what has already been suggested in the EP recommendation on the future of the Freedom Security and Justice Area.
5. The suggested amendments to the Kuhne report are aimed at:
 - Enhancing the legitimacy and effectiveness of ESS and minimising negative spill-over effects that could undermine European security, by ensuring that, when acting to avert security threats, the EU ensures that international law and fundamental and human rights obligations are fully respected.
 - Reinforcing the legitimacy of European Union action in this domain by establishing real democratic control by the European and the national parliaments.
 - Reinforcing the coherence between European Union and Member States in international fora, when negotiating international agreements or participating in fora dealing with freedom, security and justice.
 - Defining a European internal security plan to be understood as a complement to national security strategies, with a clear role for European Agencies (such as Europol), in order to enhance transparency, democratic accountability for policy and actions.
 - Building a central alarm system inside the Commission which could collect the appropriate information for preventing and combating transboundary threats.

POSTOPEK

Naslov	Evropska varnostna strategija	
Številka postopka	2004/2167(INI)	
Pristojni odbor	AFET	
Odbor(-i), zaproseni za mnenje Datum razglasitve na zasedanju	ITRE 28.10.2004	LIBE 28.10.2004
Okrepljeno sodelovanje		
Pripravljavec(-ka) mnenja Datum imenovanja	Stavros Lambrinidis 18.1.2005	
Obravnava v odboru	21.2.2005	
Datum sprejetja pobud	21.2.2005	
Izid končnega glasovanja	za: 37 proti: vzdržani:	
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Alexander Nuno Alvaro, Edit Bauer, Johannes Blokland, Mario Borghezio, Kathalijne Maria Buitenweg, Maria Carlshamre, Michael Cashman, Giusto Catania, Jean-Marie Cavada, Carlos Coelho, Rosa Díez González, Kinga Gál, Ewa Klamt, Ole Krarup, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Barbara Kudrycka, Stavros Lambrinidis, Henrik Lax, Sarah Ludford, Edith Mastebroek, Jaime Mayor Oreja, Claude Moraes, Hartmut Nassauer, Martine Roure, Inger Segelström, Ioannis Varvitsiotis, Manfred Weber, Stefano Zappalà, Tatjana Ždanoka	
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Frederika Brepoels, Richard Corbett, Luis Francisco Herrero-Tejedor, Bill Newton Dunn, Vincent Peillon, Marie-Line Reynaud, Bogusław Sonik, Kyriacos Triantaphyllides	
Namestniki (člen 178(2)), navzoči pri končnem glasovanju		

POSTOPEK

Naslov	Evropska varnostna strategija		
Številka postopka	2004/2167(INI)		
Podlaga v Poslovníku	člen 45		
Pristojni odbor Datum razglasitve dovoljenja na zasedanju	AFET 28.10.2004		
Odbor(-i), zaprošeni za mnenje Datum razglasitve na zasedanju	ITRE 28.10.2004	LIBE 28.10.2004	
Odbor(-i), ki niso dali mnenja Datum sklepa			
Okrepljeno sodelovanje Datum razglasitve na zasedanju			
Predlog(-i) resolucije, vključen(-i) v poročilo			
Poročevalec(-ka) Datum imenovanja	Helmut Kuhne 13.9.2004		
Nadomeščeni(-a) poročevalec(-ka)			
Obravnava v odboru	29.11.2004	17.1.2005	15.3.2005
Datum sprejetja	16.3.2005		
Izid končnega glasovanja	za:	46	
	proti:	11	
	vzdržani:	1	
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Bastiaan Belder, Monika Beňová, André Brie, Elmar Brok, Philip Claeys, Simon Coveney, Véronique De Keyser, Giorgos Dimitrakopoulos, Anna Elzbieta Fotyga, Ana Maria Gomes, Alfred Gomolka, Anna Ibrisagic, Toomas Hendrik Ilves, Ioannis Kasoulides, Bogdan Klich, Helmut Kuhne, Joost Lagendijk, Vytautas Landsbergis, Armin Laschet, Willy Meyer Pleite, Francisco José Millán Mon, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols i Germà, Vural Öger, Justas Vincas Paleckis, Tobias Pflüger, Mirosław Mariusz Piotrowski, Bernd Posselt, Michel Rocard, Raül Romeva i Rueda, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, György Schöpflin, Gitte Seeberg, Ursula Stenzel, István Szent-Iványi, Charles Tannock, Paavo Väyrynen, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Ari Vatanen, Karl von Wogau, Jan Marinus Wiersma, Luis Yañez-Barnuevo García, Josef Zieleniec		
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Alexandra Dobolyi, Árpád Duka-Zólyomi, Milan Horáček, Jaromír Kohlíček, Jaime Mayor Oreja, Erik Meijer, Pasqualina Napoletano, Janusz Onyszkiewicz, Doris Pack, Rihards Pīks, Józef Pinior, Aloyzas Sakalas, Inger Segelström		
Namestniki (člen 178(2)), navzoči pri končnem glasovanju			
Datum predložitve– A[6]	23.3.2005	A6-0072/2005	
Pripombe	...		